

CANIGÓ

REVISTA MENSUAL CATALANA

Any I.

Méjic, Agost de 1918.

Núm. 3.

CRONICA

Honren avui les nostres pàgines, el retrat del gran patrici català, i un dels millors capítols de sa obra capdal "La Nacionalitat Catalana."

Are fa un any, en la tranquil·la i xamosa vila de Castelltersol, finia en Prat de la Riba, i fins aquest moment solemne tingué la fermesa de que la seva obra s'havia acabat.

En els últims moments, al atancarse-li la seva esposa per a animar-lo, ell li digué: "Sé que'm trobo en perill de mort i sé que'ls metjes l'hauràn ja decretada, mes no hi fa res, perque per sobre de la ciencia està el Desti i crec per la fe de la meva ànima que si la meva obra no està acabada, viuré, i si ja pot viure per ella sola, em moriré."

Si no haguessim treballat aprop d'ell, si no haguéssim conegut a N'Enric Prat de la Riba, les seves últimes paraules ja ens deien qui era.

Aquesta fermesa i convicció fins als últims moments, sintetisen la fe que tenia en ell mateix, i la confiança en haver acabat son treball: el d'haver sabut despertar la consciencia del poble, reconstruint les columnes de la nacionalitat catalana, soterrades desde'l temps de la desnacionalitsació.

El recort que avui li dediquem, no és la nota necrològica de compliment, ni la biografia carrinclona i